

Sygn. akt I C 477/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Gajewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 31 grudnia 2020 r. w P.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą na M.

przeciwko W. H.

o zapłatę

o r z e k a

I. Zasądza od pozwanego W. H. na rzecz (...) z siedzibą na Malcie kwotę 5 724,27 zł (pięć tysięcy siedemset dwadzieścia cztery złote 27/100) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 5 687,38 zł od dnia 7.10.2019r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego W. H. na rzecz powoda (...) z siedzibą na Malcie kwotę 2 217,00 zł (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych 0/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za czas po upływie tygodnia od doręczenia wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 477/20

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą na M. wytoczył powództwo przeciwko W. H. o zapłatę kwoty 5 724,27 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 5 687,38 zł od dnia 07.10.2019r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 6 września 2019 roku pozwany za pośrednictwem strony internetowej (...) zawarł umowę pożyczki nr (...) z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., na podstawie której pozwanemu przyznana i wypłacona została kwota 4 500 zł. Umowa pożyczki zawarta została na okres 30 dni. Pozwany zobowiązał się spłacić kwotę pożyczki wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, prowizją i opłatą przygotowawczą w terminie do 6 października 2019 roku. Termin ten upłynął bezskutecznie.

Powód wskazał, że przedmiotową wierzytelność i wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki, nabył od pożyczkodawcy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej 1 stycznia 2020 roku. Powód podjął próbę pozasądowego rozwiązania sporu, w tym celu wysłał do pozwanego w dniu 31.01.2020r. pisemne zawiadomienie o nabyciu wierzytelności wraz z przedsądowym wezwaniem do zapłaty, jednak czynności te nie doprowadziły do spłaty zadłużenia przez pozwanego.

Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się:

- 4 500,00 zł – kwota udzielonej i niespłaconej pożyczki,
- 1 043,00 zł – prowizja naliczona na podstawie umowy pożyczki,
- 36,89 zł – skapitalizowane odsetki umowne naliczone od kwoty 4 500 zł od dnia udzielenia pożyczki do dnia terminu jej płatności,
- 144,38 zł – opłata przygotowawcza naliczona na podstawie umowy pożyczki.

Pozwany W. H. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł, iż nigdy nie został zawiadomiony o cesji wierzytelności. Nadto, w ocenie pozwanego, przedmiotowa umowa pożyczki winna być poddana ocenie pod kątem klauzul niedozwolonych, będących częstą praktyką parabanków / firm pożyczkowych. Z ostrożności procesowej, w przypadku uwzględnienia przez Sąd powództwa, pozwany wniósł o nie obciążanie go kosztami procesu i rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 6 września 2019 roku W. H. na stronie internetowej (...) prowadzonej przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. – będącej pośrednikiem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zawnioskował o udzielenie pożyczki w wysokości 4 500,00 złotych na okres 30 dni.

Tego samego dnia, pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a W. H. zawarta została umowa pożyczki nr (...) na okres 30 dni. Na podstawie tej umowy W. H. przyznana została kwota 5 769,89 zł, w tym:

- 4 500 zł tytułem kwoty pożyczki,
- 1 043,00 zł tytułem prowizji,
- 190,00 zł tytułem opłaty przygotowawczej,
- 36,89 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych naliczonych od kwoty 4 500 zł od dnia udzielenia pożyczki do dnia terminu jej płatności.

W dniu 6 września 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przelewała na rachunek bankowy W. H. kwotę 4 500 zł.

Zgodnie umową pożyczki, W. H. zobowiązał się do spłaty pożyczki wraz z odsetkami umownymi, prowizją i opłatą przygotowawczą w terminie do 6 października 2019 roku. Umowa przewidywała, że w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkodawca będzie miał prawo domagać się odsetek za czas opóźnienia w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie.

W. H. nie spłacił powyższego zadłużenia.

(okoliczności bezsporne, dowód: wniosek o pożyczkę k. 51; umowa pożyczki k. 57-68; potwierdzenie przelewu k. 69)

Na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej 15 stycznia 2020 roku, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zbyła przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) z siedzibą naM..

Pismem z 31 stycznia 2020 roku, nadanym tego samego dnia listem poleconym za pośrednictwem operatora pocztowego Poczta Polska, (...) z siedzibą na Malcie zawiadomił W. H. o przelewie wierzytelności i wezwał do zapłaty zadłużenia z tytułu umowy pożyczki nr (...) w terminie 7 dni od daty otrzymania tego wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową.

(dowód: umowa cesji wierzytelności k. 38-44v; załącznik nr 1 do umowy cesji wierzytelności k. 45; poświadczenie notarialne k. 46; zawiadomienie o cesji wierzytelności, wezwanie do zapłaty, potwierdzenie nadania przesyłki k. 70, 70v i 71)

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Wszystkie podniesione przez pozwanego zarzuty, w świetle przedłożonych przez powódkę dokumentów, uznać należy za chybione.

W sprawie bezspornie ustalono, że w dniu 6 września 2019 roku pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a pozwanym została zawarta za pomocą środków porozumiewania się na odległość umowa pożyczki nr (...), której warunki pozwany przedtem zaakceptował, czego wynikiem było przelanie przez pożyczkodawcę na rachunek bankowy pozwanego kwoty pożyczki w wysokości 4 500,00 złotych, czego dowodzą załączone do akt sprawy: wniosek o pożyczkę, umowa pożyczki z załącznikami i potwierdzenie przelewu.

Umowa zawarta na odległość to umowa regulowana ustawowo, w której jedną stroną jest przedsiębiorca, a drugą konsument (obrot konsumentki). Do zawarcia tej umowy dochodzi w ramach zorganizowanego przez przedsiębiorcę systemu zawierania umów na odległość, często dla tzw. transakcji on-line. Warunkiem koniecznym do zakwalifikowania umowy jako zawartej na odległość jest brak jednoczesnej fizycznej obecności stron, w tym samym miejscu i czasie, a także zawarcie umowy z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy łącznie. Należy podkreślić, że umowa na odległość nie musi być zawarta na piśmie. Nie dochowanie tej formy nie powoduje nieważności czynności prawnej. Stąd też brak podpisów na załączonej do akt sprawy umowie pożyczki z 6 września 2019 roku. Umowa ta stanowi dokument i dowód w sprawie.

Istnienie i wysokość zobowiązania pozwanego została zatem należycie przez powoda udokumentowana i nie była przez pozwanego kwestionowana.

Przedłożonymi dokumentami w postaci: umowy cesji wierzytelności, odpisu KRS i wydruku danych z rejestru handlowego, wykazał również legitymację czynną w niniejszym procesie. Wbrew twierdzeniom pozwanego, powód zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności, czego dowodzi załączone do akt sprawy pismo z 31 stycznia 2020 roku i dowód jego nadania listem poleconym za pośrednictwem Poczty Polskiej.

Odnosząc się natomiast do zarzutu pozwanego dotyczącego niedozwolonych klauzul umownych, w pierwszej kolejności podnieść należy, iż pozwany nie wskazał, o które postanowienia umowy chodzi, ograniczając się do lakonicznego sformułowania zarzutu. Ponadto, pozwany dokonuje błędnej wykładni art. 385¹ k.c., albowiem przepis ten nie ma zastosowania do głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Tymczasem w niniejszej sprawie, kwota prowizji, opłaty przygotowawczej i odsetek umownych została wyraźnie określona w umowie pożyczki z 6 września 2019 roku.

Stwierdzić należy, iż przedmiotowa umowa nie została zawarta pod presją przewagi powodowej spółki prowadzącej działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu pożyczek i kredytów. Pozwany miał możliwość wyboru instytucji finansowej, u której chce zaciągnąć zobowiązanie. Zawarł przedmiotową umowę w ramach swobody kontraktowej. Znał treść swojego zobowiązania, w szczególności jego wysokość i termin spłaty; otrzymał egzemplarz umowy; mógł i powinien był szczegółowo zapoznać się z treścią umowy; mimo uprawnienia, nie odstąpił od umowy na zasadach określonych w umowie. Pozwany wyraził wolę zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki i zaakceptował zaoferowane przez pożyczkodawcę warunki, czego konsekwencją był przelew na jego rachunek bankowy kwoty 4 500 złotych.

Reasumując, Sąd uznał, że przedłożone przez stronę powodową dokumenty nie budzą wątpliwości i dowodzą zarówno istnienia przedmiotowego zadłużenia, jak i legitymacji procesowej po stronie powoda, zaś ich prawdziwość i wiarygodność nie została podważona przez stronę pozwaną.

W konsekwencji Sąd na podstawie przepisów art. 720 § 1 k.c. oraz umowy pożyczki z dnia 6 września 2019 roku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 7 października 2019 roku do dnia zapłaty.

Sąd nie uznał za zasadne rozłożenie zasądzonej należności na raty. Możliwość taka wynika z art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Rozważając zastosowanie art. 320 k.p.c. sąd musi brać pod uwagę interesy obu stron, a także skutki, jakie orzeczenie spowoduje w ich sferze prawnej i życiowej. Z możliwości rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty Sąd korzysta wówczas, gdy z okoliczności sprawy wynika, że rozłożenie świadczenia na raty umożliwi zobowiązanemu wywiązanie się ze zobowiązania w możliwym do przyjęcia przez wierzyciela terminie. Uwzględnienie wniosku dłużnika jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. W przeciwnym razie bowiem ani on sam nie odczuje ulgi, ani wierzyciel nie zostanie należycie zaspokojony, a wszystko zakończy się i tak postępowaniem egzekucyjnym. W niniejszej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, że uwzględnienie wniosku dłużnika jest racjonalne.

Od daty wymagalności przedmiotowego roszczenia upłynęło blisko półtora roku. Jak wynika z przedłożonego przez pozwanego oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, pozwany posiada oszczędności w wysokości 16 000 zł. Tymczasem aż do chwili wydania wyroku w niniejszej sprawie pozwany nie spłacił nawet w części przedmiotowego zadłużenia. Taka postawa pozwanego w ocenie Sądu wskazuje na to, że należność rozłożona na raty nie będzie przez niego spłacana w przyszłości w ratach.

W sytuacji gdy opóźnienie w zapłacie należności wynosi kilkanaście miesięcy, uzasadnione jest stanowisko, że dłużnik miał możliwość podjęcia działań zmierzających do uzyskania środków finansowych na zaspokojenie wierzyciela, oraz że nie dołożył należytej staranności aby środki takie pozyskać. Niewątpliwie dalsze odkładanie płatności godzi w uzasadnione interesy wierzyciela, który będąc podmiotem gospodarczym nastawionym na zysk ponosi stratę.

Mając na uwadze wynik procesu i wskazane wyżej okoliczności, które legły u podstaw nieuwzględnienia wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzonej należności na raty, Sąd w oparciu o przepis § 2 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 400 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 1 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.